

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417216530
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4417216530.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v právnej veci žalobcu: O. D., nar. XX.X.XXXX, bytom G. XXX/XX, XXX XX D., zastúpeného spoločnosťou JUDr. Peter Havlík advokátska kancelária s.r.o. so sídlom Damborského 13, 949 01 Nitra, proti žalovaným: 1) K. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XX, XXX XX L. X., 2) M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XX, XXX XX L. X., 3) Mirage Agency, s.r.o., so sídlom Poľná 9336/8, 940 01 Nové Zámky, IČO: 46 601 490, zastúpenému JUDr. Róbertom Hippom, nar. 19.12.1972, bytom Čingov 820/57, 951 31 Močenok, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9C/147/2017-229 zo dňa 29.04.2019 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému 2/ priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovaným 1/, 3/ nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že žalovaný 2/ je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre kat. územie L., obec L.y, okres L., a to pozemkov registra „C“ parc. č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 647 m², parc. č. XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 244 m², parc. č. XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 166 m², parc. č. XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 188 m² a stavieb predajný sklad B.D.Trade, súp. č. 9782 na parcele č. XXXX/XXX a predajný sklad B.D.Trade, súp. č. XXXX na parc. č. XXXX/XXX. Úspešným žalovaným 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že sa pojednávajúci nezúčastnili a náhradu trov konania si neuplatnili (v prípade žalovaných 1/, 2/) a v prípade žalovaného 3/ z dôvodu, že podľa jeho vyjadrenia si v prípade úspechu náhradu trov konania neuplatnil. Toto rozhodnutie súd odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 3 ods. 1, § 39, § 100 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 137 písm. c), d) a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016 (ďalej len „CSP“).

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva žalobcu 2/ k nehnuteľnostiam špecifikovaným v bode 1. z dôvodu, že má voči nemu pohľadávku v sume 80.000 eur s príslušenstvom, ktorá mu bola priznaná rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 29CbZm/16/2012-178 zo dňa 11.12.2015 v spojení so zmenkovým platobným rozkazom č. k. 29Zm/99/2011-34 zo dňa 9.7.2012, a ktorá môže byť uspokojená v prípade, že žalovanému 2/ bude určené vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo žalovaného 2/ na právneho predchodcu žalovanej 1/ a až následne na žalovanú 1/ považuje za absolútne neplatný právny úkon, ktorým sa žalovaný 2/ snažil obísť ustanovenie § 42a ods. 1, 2

Občianskeho zákonníka a znemožniť tak svojim veriteľom domáhať sa odporovateľnosti právneho úkonu. Z dôvodu, že žalovaná 1/ previedla sporné nehnuteľnosti na žalovaného 3/, pripustil súd prvej inštancie v priebehu konania uznesením č. k. 9C/147/2017-50 zo dňa 30.04.2018, na základe návrhu žalobcu, vstup žalovaného 3/ do konania. Zároveň týmto uznesením pripustil zmenu petitu žaloby, pretože sporné nehnuteľnosti pôvodne evidované na LV č. 3656, boli po prevode evidované na LV č. 14251.

3. Súd po vykonanom dokazovaní konštatoval, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, pretože nepreukázal, že právne úkony uzatvorené žalovaným 2/ v roku 2010 sú absolútne neplatné. Uviedol, že žalovaný 2/ v čase prevodu sporných nehnuteľností na manželov T. vlastnil taký majetok, ktorý by v plnej miere postačoval na úhradu pohľadávky žalobcu. Sám žalobca uviedol, že podal žalobu o neúčinnosť právneho úkonu voči žalovanej 1/ (konanie bolo vedené pod sp. zn. 6C/287/2013), avšak z dôvodu, že neunesol dôkazné bremeno, zobral žalobu späť a konanie bolo uznesením č. k. 6C/287/2013-138 zo dňa 19.11.2018 zastavené. Pri prevode nehnuteľností na manželov T. nešlo o prevod medzi blízkymi osobami, a preto nemožno daný právny úkon považovať za neplatný. Ďalej vo svojom rozhodnutí konštatoval, že domáhanie sa absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka cez odporovateľnosť právneho úkonu, nie je v danom prípade v súlade so zákonom a nie je ani dôvodné, pretože absolútnu neplatnosť právneho úkonu nie je možné posudzovať z dôvodu, že žalobca zmeškal lehotu na podanie žaloby o odporovateľnosť právnych úkonov, resp. aj keď ju podal včas, sám ju zobral späť a navrhol súdu, aby konanie zastavil práve z dôvodu neunesenia dôkazného bremena v danom konaní. Tiež nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože žalovaný 2/ má stále majetok, ktorého je výlučným vlastníkom, a rovnako nepreukázal, že hodnota tohto majetku nepostačuje na uspokojenie jeho pohľadávky. Keďže žalobca nevykonával zápis do listu vlastníctva o prebiehajúcich súdnych konaniach (o neúčinnosť právneho úkonu, o vydanie zmenkového platobného rozkazu), nemohla mať ani žalovaná 3/ žiadnu vedomosť o prevádzaných nehnuteľnostiach a o neuspokojenej pohľadávke žalobcu. Mal za to, že žalovaná 3/ preukázala, že žalovaný 2/ je aj v súčasnosti výlučným vlastníkom nehnuteľností (LV č. XXXXX a XXXXX), ktoré by mohli podliehať exekúcii, čím by mohlo dôjsť k uspokojeniu pohľadávky žalobcu. Keďže žalovaný 2/ vlastní nehnuteľnosti v takom rozsahu, ktorý by postačoval na uspokojenie pohľadávky žalobcu, nemôže sa domáhať absolútnej neplatnosti právneho úkonu.

4. Konanie žalovanej 3/ pri uzatvorení kúpnej zmluvy zo dňa 29.09.2017, ktorou nadobudla sporné nehnuteľnosti od žalovanej 1/, zhodnotil súd ako konanie s odbornou starostlivosťou, obozretnosťou a v dobrej viere, pretože žalovaná 3/ sa zaujímala o farchy vyznačené na liste vlastníctva a z kúpnej ceny uspokojila najskôr všetky pohľadávky vyplývajúce z exekučných konaní a zvyšnú časť kúpnej ceny vyplatila žalovanej 1/. K vznesenej námietke premlčania súd uviedol, že vlastnícke právo nepodlieha premlčaniu.

5. Návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedka Ing. S. D., brata žalobcu, súd zamietol z dôvodu jeho nadbytočnosti, pretože mal za to, že táto výpoveď by nezmenila nič v rámci dokazovania ohľadom neplatnosti právneho úkonu a preukázania naliehavého právneho záujmu zo strany žalobcu v konaní. Zároveň poukázal na súrodenecký vzťah medzi žalobcom a svedkom, spochybnil jeho dôveryhodnosť a uviedol, že výpoveď svedka by smerovala len k potvrdeniu skutočností uvádzaných žalobcom.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípade zmeniť a žalobe vyhovieť. Namietal nesprávny procesný postup, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia, nesprávne právne posúdenie veci a nevykonanie navrhnutých dôkazov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) CSP. Uviedol, že súd prvej inštancie sa už od prvého pojednávania stal k žalobe negativisticky, pričom on sa prostredníctvom právneho zástupcu snažil súdu vysvetliť, že sa nedomáha odporovateľnosti právneho úkonu, ale absolútnej neplatnosti v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Opakovane poukazoval na skutočnosť, že neplatnosť právneho úkonu má prednosť pred odporovateľnosťou, a tiež na dôvody podania žaloby o určení vlastníckeho práva a nie žaloby o odporovateľnosť. Predmetnú zmluvu považuje za neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre jej rozpor so zákonom a dobrými mravmi (snaha ukrátiť veriteľa) ako aj obchádzanie zákona (obchádzanie ustanovení o odporovateľnosti PÚ). Namietala záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva. Súd sa mal podľa neho zaoberať tým,

či táto žaloba je vhodným procesným nástrojom ochrany jeho práv. Naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva nespočíva v preukázaní neplatnosti zmlúv, ale je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby. Určením vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech žalovaného 2/ sleduje uspokojenie pohľadávky v exekučnom konaní vedenom proti žalovanému 2/. Nesúhlasí ani s tvrdením súdu, že žalobu o neúčinnosť právneho úkonu zobral späť z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Urobil tak z iných, pre toto konanie nepodstatných dôvodov, ktoré však nemajú žiadny vplyv na platnosť alebo neplatnosť zmluvy, ktorú mal súd riešiť ako predbežnú otázku, keďže absolútna neplatnosť má prednosť pred odporovateľnosťou právneho úkonu. Nie je mu zrejmé akým spôsobom dospel súd prvej inštancie k záveru, že nehnuteľnosti, ktoré vlastní žalovaný 2/, by postačovali na uspokojenie jeho pohľadávky. Súd nemal k dispozícii žiadne ocenenie predmetných nehnuteľností, ani vyjadrenie strán o ich hodnote. Na liste vlastníctva je zapísaných viacero iných exekučných konaní, ktoré nie sú skončené. Súdu predložil aj správu súdneho exekútora o tom, že z majetku povinného sa nepodarilo jeho pohľadávku vymôcť. Pri vymáhaní svojej pohľadávky 80.000 eur nijako nepochybil, keď neuskutočnil zápis do listu vlastníctva. Žaloba o zaplatenie zmenkovej sumy nie je konaním týkajúcim sa nehnuteľnosti, a preto ani nie je možné, aby kataster takúto poznámku zapísal. Preto tvrdenie súdu o možnosti zapísať takúto poznámku, nemôže obstáť. Nie je zrejmé, z čoho súd vyvodzuje dobromyseľnosť žalovanej 3/ pri kúpe nehnuteľností od žalovanej 1/, keď v čase kúpy sa na liste vlastníctva nachádzali len exekúcie vedené proti žalovanej 1/ a nemohli tam byť zapísané exekúcie vedené proti žalovanému 2/, keďže tento nebol už ich vlastníkom. Tým, že súd nevykonal výsluch navrhovaného svedka, ani výsluch žalovaného 1/, 2/, znemožnil mu dokázať prípadnú vedomosť žalovanej 3/ o týchto skutočnostiach. Nestotožnil sa ani s názorom súdu o nadbytočnosti vypočutia svedka Ing. Attilu D., pretože príbuzenský vzťah s niektorou zo strán sporu nemôže byť prekážkou výsluchu. Výsluchom navrhovaného svedka chcel dokázať existenciu viacerých neuhradených pohľadávok žalovaného 2/ voči veriteľom, vedomosť žalovanej 1/ o týchto neuhradených pohľadávkach, vedomosť žalovanej 3/ o dlhoch žalovaných 1/, 2/, ako aj o neukončených sporoch, o obchodných vzťahoch žalovanej 3/ a jej blízkych osôb s ostatnými žalovanými. Z konštatovania súdu, že „prevod medzi žalovaným 2/ a manželmi T. nebol prevodom medzi osobami blízkymi a spriaznenými, preto zákonné ustanovenie o neplatnosti právneho úkonu zo strany žalobcu nebolo naplnené“ vyplýva, že súd odvodzuje možnosť domáhania sa neplatnosti právneho úkonu existenciou príbuzenského pomeru medzi účastníkmi právneho úkonu, čo nemá oporu v zákone. Súd nemal ustálené, či je predmetom konania vyriešenie si predbežnej otázky neplatnosti právneho úkonu, alebo ide o konanie o neúčinnosť právneho úkonu z dôvodu odporovateľnosti. Rozsudok preto považuje za vecne nesprávny, zmätočný a vnútorne rozporný.

7. K odvolaniu žalobcu žalovaný 2/ vo vyjadrení uviedol, že žalobca mu dal peniaze, pričom časť z nich mal odovzdať S. D., čo aj spravil. Žalobca od neho žiada vrátenie peňazí, ktoré on nedostal.

8. K odvolaniu žalobcu žalovaný 3/ vo vyjadrení uviedol, že samotná žaloba bola od počiatku zmätočná, neurčitá a jej petit je nevykonateľný. V danom prípade ide o žalobu o určenie vlastníckeho práva. V článku III. žaloby poukázal žalobca na ustanovenia § 42a ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ktoré nemajú žiadnu nadväznosť na určovaciu žalobu. V ďalšom texte žaloby sa zase opiera o ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka o neplatnosť právneho úkonu, čo je iný právny inštitút a ani táto právna argumentácia nie je nijako zdôvodnená. Len samotné poukázanie na ustanovenia Občianskeho zákonníka je bez reálnych dôkazov nepostačujúce. Žalobca nemá ani naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože svojho práva sa mal domáhať inou formou žaloby. Žalobou rieši vlastnícke práva, ktoré nie sú sporné. Správne sa mal domáhať právnej neúčinnosti kúpnej zmluvy vo vzťahu k žalovanému. V prípade jeho úspechu by sa vyriešila aj otázka uspokojenia jeho pohľadávky, ktorá by v prípade výkonu rozhodnutia bola uspokojená práve speňažením tohto majetku a nie určením či žalovaný 2/ je alebo nie je vlastníkom sporných nehnuteľností. Ak mal žalobca právoplatný exekučný titul, mal začať neodkladne výkon rozhodnutia, čo nespravil. Žalobca tiež neuviedol, že jeho dlžník aktuálne ešte stále vlastní majetok v takom rozsahu, z ktorého by bolo možné spoľahlivo včasným konaním uspokojiť jeho pohľadávku. Spochybňovanie jeho dobromyseľnosti (žalovaného 3/) považuje za účelové. V čase kúpy nehnuteľností od žalovanej 1/ vyrovnal všetky pohľadávky vymáhané v exekučných konaniach. Samotná zmluva o prevode nehnuteľností obsahuje zoznam záväzkov žalovanej 1/, ktoré uhradil priamo veriteľom. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k svojim tvrdeniam a ani vo vzťahu k právnej argumentácii. Účelovo navrhoval svedkov, ktorých výpoveď by nebola v konaní významná. Súd sa podľa neho dostatočne vysporiadal so všetkými tvrdeniami účastníkov konania, preto navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c/, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že odvolanie nie je opodstatnené. Preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa obsahu spisu sa žalobca podanou žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam označeným vyššie v bode 1. tohto odôvodnenia. Vlastnícke právo odvodzoval od absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorou žalovaný 2/ previedol sporné nehnuteľnosti najskôr na manželov T., ktorí ich následne previedli na žalovanú 1/, ktorá je blízkou osobou žalovaného 2/, čím sa snažil obísť ustanovenie § 42a ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

11. Keďže v danom prípade ide o určovaciu žalobu, bolo potrebné v prvom rade skúmať, či žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem (§ 137 písm. c/ CSP). Odvolací súd je toho názoru, že žalobca nemá na určení vlastníckeho práva v prospech žalovaného 2/ naliehavý právny záujem, pretože navrhovaným určením nedosiahne úplné vyriešenie ochrany svojich práv a oprávnených záujmov. Ani prípadné vlastníctvo určené v prospech žalovaného 2/ k sporným nehnuteľnostiam, by nemuselo viesť k uspokojeniu pohľadávky žalobcu. Sám žalobca v odvolaní uvádzal, že voči žalovanému 2/ je vedených viacero exekučných konaní, preto ani nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaného 2/ k sporným nehnuteľnostiam žalobcovi nezaručí, že jeho pohľadávka v sume 80.000 eur s príslušenstvom bude uspokojená.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je určovacia žaloba ani vhodným typom žaloby, ktorou sa žalobca mal domáhať ochrany svojich práv. Určenia vlastníckeho práva v prospech žalovaného 2/ sa žalobca podľa tvrdení v žalobe domáha z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným 2/ ako predávajúcim a právnymi predchodcami žalovanej 1/ ako kupujúcimi, ktorou sa žalovaný 2/ snažil obísť zákon, konkrétne ustanovenie § 42a ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a zabrániť tak svojim veriteľom domáhať sa neúčinnosti právneho úkonu prevodu nehnuteľností priamo na žalovanú 1/.

13. Zmyslom odporovateľnosti právneho úkonu je možnosť veriteľa domáhať sa žalobou na súde, aby určil, že dlžníkovú úkonu, ktorými ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné, čo mu následne umožňuje dosiahnuť relatívnu neúčinnosť týchto úkonov voči konkrétnej osobe a možnosť požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku. Dôvodom odporovateľnosti právneho úkonu je, že bol uskutočnený s úmyslom ukrátiť veriteľa, bol uskutočnený v posledných troch rokoch, veriteľ má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku a právnym úkonom došlo k jej ukráteniu. Predpokladom úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu, je existencia úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. V zásade platí, že dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať úmysel zaťažuje žalobcu, no v prípade, že došlo k úkonu medzi dlžníkom a jemu blízkou osobou, úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa zákon predpokladá. Je na osobe dlžníkovi blízkej, aby preukázala, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa v čase právneho úkonu nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať. Úspešná obrana žalovaného ako osoby dlžníkovi blízkej spočíva nielen v jeho tvrdení, že o úmysle dlžníka ukrátiť právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale aj v tvrdení a preukázaní, že vyvinula takú aktivitu, aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý v dobe odporovateľného právneho úkonu musel existovať, z jej výsledkov spoznala, t. j. aby sa o tomto úmysle dozvedela. Ak sa jej to ani pri vynaložení náležitej starostlivosti nepodarilo, môže sa tým brániť odporovacej žalobe (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21 Cdo/206/2013). Pod ukrátením veriteľa je treba rozumieť také zmenšenie majetku dlžníka, ktoré neumožní uspokojenie pohľadávky veriteľa celkom alebo aj sčasti. K ukráteniu dlžníka môže dôjsť aj bezodplatným úkonom dlžníka.

14. V danom prípade došlo k prevodu nehnuteľností zo žalovaného 2/ na manželov T., ktorí nie sú osobami blízkymi žalovanému 2/. Zákon aj v tomto prípade pripúšťa žalobu o odporovateľnosť právneho úkonu, avšak dôkazné bremeno o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa by zaťažovalo práve žalobcu. Žalobca takúto žalobu aj podal, avšak z vlastného rozhodnutia ju zobral späť a konanie bolo následne zastavené. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že žaloba o neplatnosť právneho úkonu má prednosť pred odporovateľnosťou právneho úkonu. Ak zákon pripúšťa, že právny úkon, ktorým dlžník ukracuje svojho veriteľa (§ 42a Občianskeho zákonníka), môže veriteľ odporovať žalobou (§ 42b Občianskeho

zákonníka), nemožno ho (právny úkon) považovať za absolútne neplatný. Takýto úkon bude platným právnym úkonom, avšak veriteľ sa môže dovoliť jeho neúčinnosti, pokiaľ ukracuje jeho vymáhateľnú pohľadávku. V opačnom prípade by ustanovenia o odporovateľnosti právnych úkonov boli v Občianskom zákonníku upravené nadbytočne, zároveň by bol popretý zmysel tohto inštitútu, pretože podľa úvah žalobcu by fakticky každý odporovateľný právny úkon mal byť úkonom neplatným.

15. Obdobne vzťah ustanovenia § 42a k § 39 Občianskeho zákonníka posúdil aj Najvyšší súd SR v uznesení č. k. 4Cdo/163/2007 zo dňa 17.12.2008, v ktorom uviedol, že „pokiaľ ide o vzťah ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka k § 39 tohto zákona dovolací súd poznamenáva, že odporovateľným môže byť len platný právny úkon. Ak však zákon určité konanie dlžníka za stanovených podmienok sankcionuje odporovateľnosťou právneho úkonu nemôže byť to isté konanie za tých istých podmienok sankcionované neplatnosťou právneho úkonu. Inak by sa totiž nemohol prakticky uplatniť inštitút odporovateľnosti právnych úkonov, čím by bol popretý jeho účel a zmysel, ktorým je občianskoprávna ochrana veriteľa brániť sa účinkom takých právnych úkonov dlžníka, ktoré sú vykonávané na ukrátenie veriteľa (právne úkony in fraudem creditorum).

16. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, čo mal žalobca na mysli, keď v žalobe tvrdil, že žalovaný 2/ sa snažil obísť ustanovenie § 42a ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Zrejme malo obídienie spočívať v tom, že žalovaný 2/ nepreviedol nehnuteľnosti priamo na žalovanú 1/, ktorá bola jeho blízkou osobou, ale najskôr ich previedol na manželov T. a až títo potom previedli nehnuteľnosti na žalovanú 1/. Zákon však v ustanovení § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka umožňuje odporovať aj úkonu, ktorý bol urobený medzi dlžníkom a druhou stranou, ktorej úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa musel byť známy. V tomto prípade však má žalobca ťažšiu dôkaznú situáciu a dôkazné bremeno preukázania úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa by zaťažovalo práve žalobcu. Uvedené však bolo treba riešiť žalobou o neúčinnosť právneho úkonu a nie žalobou o určenie vlastníckeho práva v prospech žalovaného 2/ z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu.

17. Z dôvodu, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd prijali záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, nebolo nutné zaoberať sa vecou samou (rozhodnutia NS SR sp. zn. 1 Cdo 26/07, 2 Cdo 231/07, 1 Cdo 91/2006). Z uvedeného dôvodu preto nebolo podstatné zaoberať sa dobromyseľnosťou žalovanej 3/ pri kúpe nehnuteľností od žalovanej 1/ a rovnako nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie výsluchom svedka a žalovaných 1/, 2/. Súd musí v konaní postupovať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (čl. 17 CSP). Vykonávanie dôkazov navrhnutých žalobcom pri konštatovaní nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, čo by v konečnom dôsledku viedlo k zbytočnému zvyšovaniu trov konania strán sporu.

18. S ohľadom na vyššie uvedené nemohol odvolací súd posúdiť odvolanie žalobcu ako opodstatnené, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní 1/, 2/, 3/ a z tohto dôvodu im patrí aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v súlade s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. Keďže žalovaným 1/, 3/ žiadne trovy nevznikli, odvolací súd rozhodol (§ 396 ods. 1 CSP), že sa im nárok na ich náhradu nepriznáva. Žalovanému 2/ vznikli trovy odvolacieho konania predstavujúce poštovné, preto mu odvolací súd priznal nárok na ich náhradu. O výške týchto trov v zmysle § 252 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).